

Милан Михаиловић Цаци

Из књиџе “Усїоменар 212”

ПРЕД ЗОРУ

Одавно је прошла поноћ. На солитеру ни једног осветљеног прозора.

Уз степенице се пењу Зоран Радмиловић и Драган Николић. Гага кренуо да допрати другара до самих врата, за сваки случај. Када су стигли, Зоран извади велики свежањ кључева, погледа их беспомоћно и рече Драгану:

– Е, сад ће да буду игре без граница!

ЕЛОКВЕНЦИЈА

За шанком, поред самих врата WC-а, од јутрос су Љубиша и Драгиша, столар и столаров помоћник. Очигледно нешто славе. Пред њима је чета празних пивских флаша. Покушавају да разговарају али се разазнају само понеки гласови, дахови, уздаси...има и махања рукама, па и флашама.

Онда ти Радиша угледа Душана Прелевића Прелета у “Ф” одељењу Новициног бифеа. Преле, сџм са собом и неколико вискија, не зна се кад је и одакле стигао. Приђе му Радиша некако, прилепи се уз њега, хоће не-

што врло важно да му исприча. Опет неки гласови, махање рукама, никако да се склопи реченица бар од две речи. Преле губи стрпљење, каже својим промуклим баритоном:

– Ма, пусти ме, бре.

Али, Радиша не попушта. И тако неколико пута.

Најзад се Преле избежуми и врисну на Радишу:

– Бежи, бре, бежи одавде, немој, бре, да ме трезниш!

ПЛАТИ

Представа *Трџ хероја* Томаса Бернхарда, у режији Дејана Мијача, траје преко три сата. Уз јутарњу кафу и понеки вињак или стомаклију, за шанком разговарају декоратери:

– Богами, велика излазност синоћ у току представе! Неко чак бројао – изашло преко сто људи!

– Закључајте врата и наплаћујте излаз! – има решење инспицијент Дењо Перовић.

ДРВЕНО БУРЕНЦЕ

После лепо обављеног посла у Косовској Митровици, где смо уручили поклон од неколико стотина књига и извели програм, седимо са домаћинима у ОШ “Вук Караџић”, у Звечану. Ракију нам точи из дрвеног буренцета директор школе Ненад Раденковић Јеро. Куцамо се, наздрављамо једни другима. Љубисав Милуновић – Љуба Сликара каже кратко и јасно:

– Доообра ракија!

– Доообра, него шта, дванаест година! Она је пети разред! – нежно објашњава директор Јеро, милујући буренце.

После извесног времена, екипа “Књиге солидарности” се опустила са сјајним домаћинима. Мало, мало, директор Јеро прилази буренцету и најзад, точећи драгоцену течност, рече:

– Колико видим, ова ми ракија неће у шести разред!

БОЕМ И ПИЈАНДУРА

У књизи *Успоменар 212* пренумерант бр. 13 је Ђока МИЛОВАНОВ, овдашњи (како се сам потписао), иначе дугогодишњи декоратер Атељеа 212.

Уме понекад Ђока и да се изнервира, ретко, али уме. Ево како то изгледа, на пример:

– Објасни ми, молим те – каже Ђоле – како то, кад се глумца напије, онда је боем, а кад се декоратер напије, онда је пијандура?

СРЕЋАН ПУТ

У време Јосипа Броза није било ништа необично да ти се јаве однекуд, на пример из Маршалата, и кажу:

– Сутра, у толико и толико, доћи ће по вас кола. Ту и ту се пева за високе госте. Па сад ти гледај шта ћеш и како ћеш.

Једном, тако, звони телефон Љубиши Бачићу, тада великој певачкој звезди о коју су се отимали. Љубазан глас објашњава како би ујутру требало да крене на Брионе, где би увече наступио у част високих званица из неке несврстане земље.

Бачић, још љубазније захваљује на позиву и каже:

– Веома ми је жао, али ја сутра увече имам представу у свом позоришту.

Разговор је завршен уз обостране најлепше жеље. Бачић спусти слушалицу срећан што га сутрашња представа спасава друштва од кога му се диже коса на глави, али телефон поново звони.

– Отказана ти је сутрашња представа. Путујеш на Брионе! – чуо се глас управника Београдског драмског позоришта, Исака Амара.

КОМЕДИЈА

Народно позориште је у Карађорђеву. Велики ансамбл треба да одигра комедију поводом Нове године. Дочек је организован у част Јосипа Броза, његове супруге Јованке и највиших руковођаца. Сви су спремни, обучени, нашминкани, понеко вири кроз завесу, али сала је још увек празна иако је 20 часова. Чекају хоће ли неко да дође да да знак за почетак, мувају се, поново вире, али нико се не појављује.

Прође још који минут, а онда журно у салу уђе човек у тегет оделу, попе се на сцену и строго упита:

– Шта је, што не играте?

– Па, нема никога – рече инспицијент.

– Играј! Јесте плађени да играте? Јесте! Онда играј! – рече човек у тегет оделу.

– Диже се завеса и ми почесмо да играмо, и тако до краја представе за човека у тегет оделу. А друг Тито и његови сарадници се и не појавише. Задржали се у некој другој сали у пријатној атмосфери! – заврши причу један од учесника представе, Бранислав Цига Јеринић.

БРАНКА МИТИЋ

У Вуковој задужбини, 20. фебруара 2008. одржана је промоција књиџе Милана Михаиловића, *Усйоменар 212*. Једна од важних гошћи била је и “дама из књиџе”, глумица Бранка Митић (године 1962. поклонила је тринаестогодишњем Милану Михаиловићу фотографију са аутограмом, која се после четири и по деценије нашла у поменутој књиџи). Пожелевши да нешто каже о аутору, испричала је како је М. Михаиловић са двојцом браће редовно долазио у Позориште и гледао представе по десет, двадесет и више пута:

– Тројица Михаиловића увек су долазили свечано обучени, често са лептир машнама и увек некако проналазили места у првим редовима. Једне вечери, пред почетак представе – прича Бранка – уђе у нашу гардеробу Миодраг Петровић Чкаља и рече:

– Људи, пазите, не прескачите текст, дошли су Михаиловићи!

МЛАДОСТ

Позната глумица урадила лифтинг, затегла се изузетно, нигде ни једне бо-

рице. Доминирају напуђене силиконске усне.

Прође једном тако кроз бифе, гледа је троструки Лир – Љуба Тадић и каже:

– Ја знам њу и кад је била стара!

ПОЗОРИШНА КАСИНА

Идући Доситејевом улицом, Милош Жутић среће свог школског друга кога годинама није видео. Обрадовали се један другоме, загрлили се, Миша каже:

– Где си, стари мој, откад се нисмо видели, хајд’мо у Касину да попијемо једно пиће!

Кренуше туре: прва, друга... осма... У једном тренутку Миша каже:

– Стари, извини, морам до тоалета – и оде.

Убрзо и школски друг крену у тоалет. На вратима WC-а судари се са Жутићем који му се страшно обрадова као да га годинама није видео и рече својим дубоким баршунастим гласом:

– Стари мој, дођи, седи да попијемо, баш сам ту са једним нашим школским другом.

ШЕЗДЕСЕТ ОСМА

Велике студентске демонстрације.

У Београд из Италије стиже глумац Драгомир Бојанић звани Ентони Гидра. Долази, што се каже, у “тегет стању” са џеповима пуним пара од снимљених вестерна. Одлази право код студената на Црвени универзитет “Карл Маркс”. Знајући прави рецепт за решење проблема, предлаже студентима:

– Децо, хоћете да вам чика Гидра купи тенк?

– Нећемо! – повикали су млади идеалисти углас.

– Ви сте неозбиљни, идите у пизду материну! – узвратио је популарни каубој и отишао са Универзитета у неку оближњу кафану.

НЕТО

У Библиотеци града Београда Стојан Цоле Дечермић и Сениша Кукић треба да читају поезију Агостина Не-

та. Договарају се за хонорар. Организатор изговори цифру, Цоле пита:

– Да ли је нето или бруто?

– Бруто! – каже организатор.

– Па, да ли ми треба да читамо поезију Агостина Нета или Агостина Брута? – запита организатора лепо Цоле Дечермић.

И – добише нето хонорар!

(Испричао Сениша Кукић у Радио Београду, 23. 11. 2009)

Зграда Ушће, 1999.